

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 186/2020-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa poem.sk, s. r. o., Školská 58, Vinosady, IČO 36 766 984, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrej Struhár, s. r. o., Kubániho 16, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Andrej Struhár, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 Cob 179/2016 z 20. septembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť poem.sk, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. marca 2019 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa poem.sk, s. r. o., Školská 58, Vinosady, IČO 36 766 984 (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia

základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Cob 179/2016 z 20. septembra 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. V súlade s čl. X bodom 5 písm. b) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 v znení dodatku č. 1 (ďalej len „rozvrh práce“) bola vec náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Milošovi Maďarovi a v zmysle čl. II bodu 3 písm. a) rozvrhu práce prerokovaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení uvedenom v záhlaví tohto uznesenia.

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti a priložených príloh vyplýva, že sťažovateľ podal na Okresnom súde Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) žalobu o zaplatenie sumy 68 520,65 € proti NSP Čadca ako žalovanému (ďalej len „žalovaný“) z titulu odmeny mandátára za vykonanie činností podľa mandátnej zmluvy vedenú pod sp. zn. 23 Cb 151/2010. Okresný súd podanú žalobu sťažovateľa rozsudkom z 11. apríla 2016 zamietol, žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania a súčasne mu uložil i nahradiť trovy štátu. Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie. Krajský súd ako súd odvolací napadnutým rozsudkom rozsudok okresného súdu potvrdil s tým, že podmienkou pre vznik nároku na odmenu je preukázanie, že mandátna činnosť bola vykonaná; žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

3.1 Podľa sťažovateľa v predmetnom konaní bolo pritom „*ohľadne časti žalovanej pohľadávky preukázané, že jej časť zodpovedajúca odmene za vykonanie vymáhania voči dlžníkovi žalovaného, a to NsP Čadca bolo podložené a preukázané svedeckou výpoveďou finančného riaditeľa NsP Čadca, svedka ■■■■■ a tiež mailovou komunikáciou obsahujúcou dohodu o splátkovom kalendári, ktorý dojednal mandatár pre žalovaného mandanta. Zo žalovanej sumy ide o časť predstavujúcu sumu 6 258,51 Eur.*“. Rozsudok krajského súdu podľa názoru sťažovateľa vo vzťahu k ním preukázanej časti žalovaného nároku nedáva žiadnu odpoveď, len špecifikuje predpoklady, za ktorých by žalovaný nárok bol preukázaný, a to aj napriek tomu, že uvedené skutočnosti

sťažovateľ v rámci svojej obrany pred krajským súdom v podanom odvolaní namietal. Všeobecné závery krajského súdu mali byť v napadnutom rozsudku konkretizované vo vzťahu k zisteným skutočnostiam, k čomu však nedošlo, lebo podľa názoru sťažovateľa z tohto rozhodnutia nevyplýva žiadny dôvod, pre ktorý bol žalobný návrh v časti 6 258,21 € zamietnutý.

4. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby v predmetnej veci svojím nálezom rozhodol, že jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom bolo porušené, zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie a zaviazal krajský súd nahradiť mu všetky trovy právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

II.

Relevantná právna úprava

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

7. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

8. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podľa § 132 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd (ods. 2). Ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa (ods. 3).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

10. Ústavný súd za podstatu tejto sťažnosti považoval namietané porušenie sťažovateľovho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu. K porušeniu označených práv sťažovateľa malo dôjsť v dôsledku toho, že v predmetnom konaní bola podľa neho preukázaná predloženými dôkazmi oprávnenosť časti ním uplatneného nároku, avšak krajský súd sa v napadnutom rozsudku obmedzil iba na prevzatie záverov okresného súdu bez toho, aby preskúmal jeho námietky.

11. Z citovaného § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

11.1 Ak zákon podmieňuje prípustnosť ústavnej sťažnosti vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon poskytuje sťažovateľovi na ochranu jeho práva, tak o to viac je podmienkou prípustnosti ústavnej sťažnosti

uplatňovanie práva, ktorého porušenie sťažovateľ namieta, riadnym, zákonom predpísaným spôsobom (m. m. III. ÚS 1/04). Sťažovatelia nemajú podľa ústavy, zákona o ústavnom súde a stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využijú, ale sú povinní postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd. Toto „poradie“ sa nedá sťažovateľmi ovplyvniť a jeho vnútorná logika vychádza z toho, že aj všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni jeho právomocí [čl. 142 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“)]. Iba za predpokladu, že sťažovatelia vyčerpajú všetky im dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo slobody a pri ich uplatnení nie sú úspešní, môžu sa uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody sťažnosťou podanou ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 193/2010, I. ÚS 178/2011, IV. ÚS 453/2011, III. ÚS 703/2017).

11.2 Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11.3 Citovaná právna úprava (účinná od 1. júla 2016) presunula ťažisko tvrdenia a preukazovania väd zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho súdu na dovolateľa, ktorý limity posúdenia prípustnosti dovolania určuje obsahom podaného dovolania.

11.4 Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie

o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom *denegatio iustitiae* (odmietnutia spravodlivosti) [uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 155/2017 z 25. októbra 2017].

11.5 Sťažovateľ v konaní netvrdil a ani nepreukázal, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, t. j. nepreukázal skutočnosť, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu vyčerpал právny prostriedok, ktorý mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, hoci ním namietané okolnosti sa dali v tomto prípade považovať aj za naplnenie dôvodov dovolania podľa § 420 ods. f) CSP a sťažovateľovi v uplatnení tohto opravného prostriedku nebránila žiadna procesná prekážka. Sťažovateľ nevyužitie tohto mimoriadneho opravného prostriedku z dôvodov hodných osobitného zreteľa v ústavnej sťažnosti nenamietal, a preto neprichádzal do úvahy ani prípadný možný postup ústavného súdu podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

11.6 Na základe uvedených skutočností bolo možné, aby ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa, ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu, odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť.

12. Napriek zhora uvedenému záveru, ústavný súd, vychádzajúc z materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti, sa v záujme ochrany sťažovateľom označených práv v tomto prípade oboznámil aj s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu.

12.1 Ústavný súd poukazuje na to, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil, jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne

odkáže na ustálenú rozhodovaciú prax a dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

12.2 Aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru uvádza, že hoci tento článok zaväzuje súd, aby odôvodnil svoje rozhodnutie, neznamená to, aby na každý argument strany konania dal podrobnú odpoveď (rozsudok ESLP vo veci Van Hurk v. Holandsko z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, § 61).

Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Rozsah, na ktorý sa povinnosť súdov odôvodniť svoje rozhodnutia vzťahuje, môže byť podľa povahy rozhodnutia rôzny. Medziiným, je potrebné zohľadniť aj rôznorodosť návrhov, ktoré strana konania môže podať na súdy, ako aj rozdiely existujúce v zmluvných štátoch v súvislosti s právnou úpravou, zvyklosťami, právnymi názormi a vynášaním a vyhotovovaním rozhodnutí (rozsudok ESLP vo veci Ruiz Torija a Hiro Balani v. Španielsko z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91). Skutočnosť, že súd neprejedná každú podrobnosť tvrdenú stranou konania, nie je sama osebe v rozpore s požiadavkou spravodlivého prejednávania veci. Podstatné však je, aby sa neprehliadlo právo strany konania byť vypočutou a aby súd posúdil tvrdenia strany konania, hoci sa to explicitne neodrazí v konečnom rozhodnutí (rozhodnutie č. 10153/82 z 13. 10. 1986, D. R. 49, s. 67, 74). Odvolací súd sa tiež v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok ESLP vo veci Helle v. Fínsko z 19. 12. 1997, č. 20772/92).

12.3 Uvedené východiská bol povinný dodržať pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľa aj krajský súd. Ústavný súd v tomto prípade v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti posúdil, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná pre konštatovanie záveru o opodstatnenosti, resp. neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti sťažovateľa. Sťažovateľom bola prednesená argumentácia, v ktorej namietal, či napadnutým rozsudkom krajského súdu

mohlo dôjsť k zásahu do jeho práva na súdnu ochranu, ktorého súčasťou je aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré dáva odpoveď na všetky právne významné otázky týkajúce sa predmetu konania. V danom prípade išlo o posúdenie existencie a oprávnenosti pohľadávky žalobcu voči sťažovateľovi vyplývajúcej z mandátnej zmluvy uzatvorenej medzi spornými stranami v celom jej rozsahu. Sťažovateľ nerozporoval skutkové a právne závery súdov zúčastnených na rozhodovaní v tejto veci týkajúce sa ustálenia podmienok priznania nároku na odmenu mandátára v okolnostiach tejto veci, avšak argumentoval, že krajský súd neodôvodnil, prečo mu nepriznal ním uplatnený nárok v časti, v ktorej bolo v konaní pred okresným súdom vykonaným dokazovaním podľa neho preukázané, že vykonával činnosť voči dlžníkovi žalobcu súvisiacu s vymáhaním dlžnej pohľadávky, ktorá napokon bola pripísaná na účet žalobcu. Ústavný súd sa preto pri takto vymedzenom predmete skúmania obmedzil na prieskum sťažovateľom namietaného nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku súvisiaceho s jeho argumentáciou.

12.4 Krajský súd podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny a sťažovateľa zaviazal nahradiť žalovanému trovy právneho zastúpenia v rozsahu 100 %. V obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku krajský súd jednoznačne konštatoval vecnú správnosť rozsudku okresného súdu (pozri bod 7, 8 napadnutého rozsudku), v celom rozsahu poukázal na jeho odôvodnenie a následne v rámci zdôraznenia jeho záverov poukázal na ustanovenia § 566 ods. 1, § 263 ods. 2 a § 571 ods. 2 prvú vetu Obchodného zákonníka, ustanovenia čl. I bod. 1 až 3 mandátnej zmluvy uzavretej medzi stranami sporu (resp. právnym predchodcom žalobcu a žalovaným), ako aj ustanovenia § 517 ods. 2 a § 236 ods. 2 Obchodného zákonníka a ich spojitosť s príslušnými článkami mandátnej zmluvy (čl. I bod 1, 2 a 3), na základe čoho konštatoval správnosť záveru okresného súdu, podľa ktorého nárok žalobcu na odmenu z mandátnej zmluvy vznikol až na základe uskutočnenia úkonov v mene žalovaného súvisiacich s vymáhaním pohľadávok, za predpokladu pripísania vymáhanej pohľadávky na účet žalovaného.

12.5 Námietskou sťažovateľa prednesenou v konaní o ústavnej sťažnosti sa krajský súd síce osobitne nezaoberal, avšak v tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že pri preskúvaní rozsudku krajského súdu ústavný súd vychádzal aj z obsahu rozsudku okresného súdu, keďže odôvodnenia rozhodnutí prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08).

12.6 V odôvodnení rozsudku okresného súdu vo vzťahu k námietke sťažovateľa okresný súd predovšetkým poukázal na skutočnosť, že žalobca nepredložil v konaní dôkazy preukazujúce fakt, že dlžníci žalobcu (dotknuté nemocnice) zaplatili svoje pohľadávky žalovanému v priamej súvislosti s činnosťou žalovaného realizovanej na základe mandátnej zmluvy, ďalej na písomné oznámenia dlžníkov žalobcu (dotknutých nemocníc), že dlžné pohľadávky zaplatili žalovanému bez činnosti žalobcu, ako aj na listinné dôkazy, že k zaplateniu dlžných súm došlo na základe oddĺženia nemocníc štátom bez akéhokoľvek podielu žalobcu, a v súlade s týmito skutkovými zisteniami následne dospel k záveru, podľa ktorého *„Spoločnosti DACRA, s. r. o. na základe vyššie uvedeného s odvolaním sa na ust. § 566 ods. 1, § 567 ods. 2 a najmä § 571 ods. 2 Obchodného zákonníka nevznikol nárok na odmenu z predmetnej mandátnej zmluvy, pretože nevykonala činnosti, ku ktorým sa v tejto zmluve zaviazala, nakoľko k zaplateniu dlžných pohľadávok dlžníkov odporcu odporcovi prišlo na základe oddĺženia dotknutých nemocníc ako dlžníkov odporcu štátom a nie na základe v predmetnej mandátnej zmluve dohodnutej činnosti spoločnosti DACRA, s. r. o., pretože tejto spoločnosti ako mandatárovi by vznikol nárok na odplatu, až keby riadne vykonala činnosť, na ktorú bola povinná.“*

12.7 Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu dospel k názoru, že obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov v súlade s § 387 ods. 1 a 2 CSP, pričom nezistil, že by tieto závery krajského súdu boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov (Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka, Civilného sporového poriadku), ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku sa ústavný súd taktiež presvedčil, že krajský súd sa odvolacími námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Skutočnosť, že sťažovateľ v rozhodnom čase nerealizoval činnosť, ktorá by mohla viesť k priznaniu odmeny z mandátnej zmluvy vo vzťahu k žiadnemu z dlžníkov žalovaného, krajský súd riadne odôvodnil, odvolajúc sa na závery okresného súdu. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

12.8 Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde aj ako zjavne neopodstatnenú.

13. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite jeho ústavnej sťažnosti nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody podľa ústavy, alebo ľudského práva alebo základnej slobody podľa kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. apríla 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu